

Protokół

59. posiedzenia Komisji Standaryzacji Nazw Geograficznych poza Granicami Rzeczypospolitej Polskiej, które odbyło się 30 marca 2011 roku w gmachu Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii przy ul. Wspólnej 2 w Warszawie. W posiedzeniu uczestniczyli członkowie Komisji – według załączonej listy obecności (zał. 1).

Wstępny porządek obrad obejmował:

1. Zagajenie.
2. Przyjęcie protokołu 58. posiedzenia Komisji z dnia 23 lutego 2011 roku.
3. Sprawy bieżące.
4. Omówienie uwag Komisji Ortograficzno-Onomastycznej do wykazu nazw państw.
5. Zasady transliteracji nazw ukraińskich i białoruskich.
6. Dokończenie omawiania wykazu polskich nazw geograficznych z obszaru Ameryki Północnej.
7. Omówienie wykazu polskich nazw geograficznych z obszaru Ameryki Południowej.
8. Omówienie wykazu polskich nazw geograficznych z obszaru Litwy.
9. Wolne wnioski.

Obrady prowadził Waldemar Rudnicki, przewodniczący Komisji.

Ad 1. Przewodniczący przywitał członków Komisji.

Ad 2. Do protokołu zgłoszono kilka poprawek redakcyjnych. B. Zagórski zgłosił również zastrzeżenia do kilku przyjętych egzonimów z obszaru państw arabskich. Przewodniczący uznał, że do dyskusji nad zasadnością przyjęcia tych nazw Komisja nie będzie wracać. Następnie członkowie Komisji przyjęli protokół 58. posiedzenia (15 głosów za, 0 przeciw, 1 wstrzymujący się).

Ad 3. A. Czerny rozdał członkom Komisji swoją rozprawę habilitacyjną zatytułowaną „Teoria nazw geograficznych”. Omówił także pokrótce zakres treści tej publikacji.

Przedstawiony został list M. Boruna dotyczący opracowanego na Uniwersytecie w Poczdamie projektu mapy-schematu kolei miejskiej w Berlinie z zastosowanymi polskimi nazwami dla wszystkich stacji. Członkowie Komisji zgodzili się, że zastosowane nazwy w wielu miejscach są błędne, kuriozalne, czy wręcz śmieszne. Nie podzielili jednak oburzenia autora listu – uznali, że całe przedsięwzięcie można potraktować jako zabawę lingwistyczną, mającą na celu czy to popularyzację języka polskiego, czy może zaciekawienie poprzez zastosowanie zaskakujących skojarzeń językowych. Ponieważ opracowana mapa nie jest oficjalną publikacją władz Berlina, a jedynie projektem studenckim, Komisja uznała, że nie ma przesłanek, aby zajmować jakiegokolwiek stanowisko odnośnie do zastosowanych na tej mapie nazw.

Na 58. posiedzeniu Komisja pozostawiła do wyjaśnienia kwestię kilku zmian w polskich nazwach geograficznych.

Zastanawiano się, czy dodać nazwę *Trójkąt Halaib* dla regionu w Egipcie, do którego roszczenia wysuwa Sudan – czy nazwa ta jest stosowana, czy forma Halaib to poprawna transkrypcja nazwy arabskiej, czy też może to egzonim. Ponieważ nazwa regionu pochodzi

od nazwy miejscowości zastanawiano się także, czy dla miejscowości przyjąć spolszczenie. Po wyjaśnieniach Komisja postanowiła dla tego regionu przyjąć egzonim **Trójkąt Hala'ib** (nazwa arabska to *Muthallath Ḥalā'ib* w transliteracji i *Musallas Hala'ib* w transkrypcji), nie przyjmować zaś nazwy dla miasta (12 głosów za, 0 przeciw, 4 wstrzymujące się).

Po wyjaśnieniach A. Czernego postanowiono (przez aklamację) skasować nazwę **Próg Zachodniosaharyjski** dla wyżyny w Mali i Mauretanii – obiekt ten zaznaczany był dawniej na mapach i w publikacjach, jednak obecnie nie jest już uwzględniany, gdyż w wyniku nowszych pomiarów rzeźby terenu tego fragmentu Afryki okazało się, że próg taki nie istnieje.

A. Czerny wyjaśnił także kwestię stosowania nazwy *Wyżyna Południowoafrykańska* – nazwa jest stosowana w angielskich opisach geograficznych RPA i odnosi się do rozległego regionu ciągnącego się od Gór Smocznych po, wg encyklopedii Britannica, 12°S. Tak określony region znajduje się na terenie Republiki Południowej Afryki, Namibii, Botswany, Zimbabwe, Zambii i Angoli. Wątpliwości budziło to, czy taki region uwzględniany jest w polskiej literaturze geograficznej. Ostatecznie Komisja opowiedziała się za zachowaniem nazwy *Wyżyna Południowoafrykańska* (9 głosów za zachowaniem, 1 przeciw, 6 wstrzymujących się).

Komisja postanowiła także skasować nazwę **Równina Przylądkowa** dla obiektu w RPA (13 głosów za skasowaniem, 1 przeciw, 2 wstrzymujące się). Jest to niewielka równina na której leży część Kapsztadu. Jej nazwa angielska *Cape Flats* i afrykanerska *Kaapse Vlakte* są jednak obecnie traktowane jako nazwy regionu Kapsztadu, a nie obiektu fizjograficznego, stąd zbędna jest polska nazwa dla tego niewielkiego obiektu.

Dyskutowano do jakiego obiektu odnosi się nazwa *Gwadelupa*. W wykazach z 2004 i 1994 r. podano, że jest to nazwa wyspy, podobnie podaje wiele polskich publikacji. Jednak to co nazywamy Gwadelupą jest grupą dwóch wysp – île de Basse-Terre oraz île de Grande-Terre rozdzielonych cieśniną La Rivière Salée. We Francji często nazwa Guadeloupe (îles de la Guadeloupe, l'archipel de la Guadeloupe) traktowana jest nie tylko jako łączna nazwa tych dwóch wysp, ale również jako nazwa całej grupy wysp obejmujących poza île de Basse-Terre i île de Grande-Terre również Îles des Saintes, Marie-Galante, La Désirade oraz Îles de la Petite-Terre. Komisja długo dyskutowała, czy określać Gwadelupę jako wyspę, tak jak powszechnie się ją w polskich publikacjach określa, czy też uznać, że uzus ten jest niewłaściwy i przenieść Gwadelupę do kategorii „grupy wysp, archipelagi”. Ostatecznie uznano, że Komisja powinna poprawiać ewidentne błędy, nawet jeśli są one powszechnie przyjęte, dlatego postanowiono przenieść nazwę **Gwadelupa** do kategorii „grupy wysp, archipelagi” (12 głosów za, 1 przeciw, 3 wstrzymujące się). Uznano także, że warto w przypadku tej nazwy dodać przypis wyjaśniający do jakiego obiektu się ona odnosi.

Postanowiono także dodać (przez aklamację) egzonim **Południowy Park Narodowy** dla obszaru chronionego w Sudanie.

Komisja powróciła również do kwestii poprawności nazw *Wyspy Zawietrzne* i *Wyspy Podwietrzne* omawianej na 57. posiedzeniu. A. Czerny przedstawił historię nazywania tych wysp. Istnieją zasadniczo dwa różne podziały Małych Antyli na Wyspy Podwietrzne i Zawietrzne. Zgodnie z podziałem anglosaskim, wywodzącym się z kolonialnego podziału administracyjnego, *Leeward Islands* ciągną się od Wysp Dziewiczych po Gwadelupę, a *Windward Islands* od Dominiki po Grenadę (czasami włączany do nich jest Barbados, Trynidad i Tobago). Podział stosowany przez nieanglosaskie kraje amerykańskie (w języku hiszpańskim, francuskim i niderlandzkim) jest znacznie starszy (wywodzi się z podziału

hiszpańskiego) i za wyspy, które w tłumaczeniu można nazwać „nawietrzne” (hiszp. *Islas de Barlovento*, fr. *Îles du Vent*, nid. *Bovenwindse Eilanden*), uznaje wyspy ciągnące się od Wysp Dziewiczych po Granadę, czyli anglosaskie *Leeward Islands* i *Windward Islands*, natomiast wyspami, które w tłumaczeniu można nazwać „zawietrzne” (hiszp. *Islas de Sotavento*, fr. *Îles Sous-le-Vent*, nid. *Benedenwindse Eilanden*) są przybrzeżne wyspy Wenezueli oraz Curaçao, Bonaire i Aruba (wg podziału anglosaskiego to trzecia grupa wysp o nazwie *Leeward Antilles*).

W języku polskim stosowana jest różna terminologia dotycząca stron względem kierunku wiatru. Angielski termin „leeward” i hiszpański „sotavento” mają odpowiedniki „zawietrzna”, „odwietrzna”, „odwiatrowa” i „podwietrzna”, natomiast angielski termin „windward” i hiszpański „barlovento” mają odpowiedniki „nawietrzna”, „dowietrzna”, „dowiatrowa” i „podwietrzna” – polski termin „podwietrzny” w różnych publikacjach stosowany jest w dwóch różnych znaczeniach.

W polskich publikacjach z okresu międzywojennego stosowano nazwy nawiązujące zarówno do podziału anglosaskiego, jak i hiszpańskiego. Przy stosowaniu podziału anglosaskiego stosowano raczej poprawne polskie odpowiedniki – „pod Wiatrem”, „podwietrzne” dla *Leeward Islands* i „na Wietrze”, „z Wiatrem”, „nawietrzne” dla *Windward Islands*. Zmianę wysp „nawietrznych” na „zawietrzne” wprowadziło dopiero nazewnictwo geograficzne ustalone przez Komisję Ustalania Nazw Geograficznych – takie nazwy pojawiły się w „Nazwach geograficznych jednostek polityczno-administracyjnych świata” S. Leszczyckiego, L. Ratajskiego i J. Koczego z 1952 r. oraz w wykazie „Polskie nazewnictwo geograficzne świata” L. Ratajskiego, J. Szewczyk i P. Zwolińskiego z 1959 r. Za tymi publikacjami błędne odniesienie *Windward Islands* jako *Wysp Zawietrznych* rozpowszechniło się w atlasach szkolnych, encyklopediach i innych publikacjach.

Komisja zgodziła się, że warto naprawić ten błąd. A. Czerny zaproponował zachowanie podziału anglosaskiego przy zmianie nazwy *Wyspy Zawietrzne* na *Wyspy Nawietrzne* i zachowaniu bez zmian nazwy *Wyspy Podwietrzne*. M. Zych zaproponował, aby jednak nazwę *Wyspy Podwietrzne* zamienić na *Wyspy Zawietrzne*, gdyż termin „podwietrzny” jest niejednoznaczny, a termin „zawietrzny” dokładnie odpowiada nazwie angielskiej. J. Ostrowski zaproponował natomiast, aby odejść od podziału anglosaskiego, wywodzącego się z podziału administracyjnego dawnych kolonii brytyjskich a nie z faktycznego geograficznego zróżnicowania tych wysp, na rzecz podziału hiszpańskiego uwzględniającego dwie wyraźnie wydzielone grupy wysp. Członkowie Komisji w dyskusji zastanawiali się nad zaletami i wadami każdego z rozwiązań, dyskutowano też, czy w przypadku zachowania podziału anglosaskiego nie warto wprowadzić polskiego odpowiednika dla *Leeward Antilles*. Przyjęcie każdego z tych podziałów powoduje problemy ze stosowaniem endonimów: przy podziale anglosaskim endonimy francuskie i niderlandzkie nie odpowiadają zasięgowi obiektów (*Wyspy Podwietrzne* to wtedy północna część *Îles du Vent* / *Bovenwindse Eilanden*, a *Wyspy Zawietrzne* to południowa część *Îles du Vent*), natomiast jeśli przyjąć podział nieanglosaski, to wtedy *Wyspy Zawietrzne* miałyby dwa różne endonimy angielskie dla różnych części tych wysp. Ponieważ nie osiągnięto konsensusu postanowiono wstrzymać się z decyzją – ustalono, że najpierw zostanie skonsultowana z geografami kwestia, jaki podział stosuje się w Polsce (anglosaski czy hiszpański), a po ustaleniu podziału geograficznego ustalone będą polskie nazwy dla tego podziału.

Przy okazji dyskusji nad podziałem Małych Antyli Komisja postanowiła (przez aklamację) przyjąć egzonym ***Cieśnina Dominiki*** dla cieśniny, która wg podziału anglosaskiego wyznacza granicę pomiędzy *Leeward Islands* i *Windward Islands*. Pojawiły się

głosy, że warto przyjąć polskie nazwy również dla innych cieśnin Małych Antyli nazwanych od głównych wysp. Przewodniczący jednak przypomniał, że zgodnie z ustaleniami Komisji wszelkie propozycje zmian nazw, które nie zostały rozesłane wraz z materiałami na posiedzenie będą omawiane dopiero na kolejnym posiedzeniu.

B. Więclaw przekazała uwagi Ministerstwa Spraw Zagranicznych odnośnie do wykazu nazw państw. Zastrzegła przy tym, że nie jest to jeszcze oficjalne pismo, gdyż czeka ono na podpis dyrektora Protokołu Dyplomatycznego – wersja oficjalna nie powinna jednak różnić się od tej zaprezentowanej na posiedzeniu.

Zaproponowane zostały przypisy do Kosowa, Macedonii, Cypru Północnego, Górskiego Karabachu, Abchazji, Osetii Południowej. W przypadku Macedonii w wykazie podane zostaną dwie długie nazwy, gdyż zgodnie z decyzją Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 2005 r. rząd Rzeczypospolitej Polskiej w stosunkach dwustronnych używa konstytucyjnej nazwy państwa macedońskiego, tj. „Republika Macedonii”. Jednocześnie Rada Ministrów zdecydowała, że nazwa „Była Jugosłowiańska Republika Macedonii” będzie używana przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej na forum wielostronnym, do chwili rozstrzygnięcia sporu o nazwę pomiędzy Republiką Macedonii i Republiką Grecką. Członkowie Komisji zgodzili się zatem (przez aklamację) uwzględnić jako drugą długą nazwę Macedonii nazwę ***Była Jugosłowiańska Republika Macedonii***.

Na wniosek Departamentu Wschodniego, MSZ postanowiło przychylić się do stanowiska Komisji i przyjąć długie nazwy państw w formie *Republika Białorusi* (zamiast dotychczas stosowanej nazwy *Republika Białoruś*) i *Republika Mołdawii* (zamiast dotychczas stosowanej nazwy *Republika Mołdowy*). B. Więclaw poinformowała, że MSZ już stosuje nazwę *Republika Białorusi*, jednak postanowiło nieco się wstrzymać z zastosowaniem nazwy *Republika Mołdawii* – ze względu na wizytę Premiera w Mołdawii w dniach 29-30 marca niezręcznym byłoby zmieniać nazwę tuż przed tą wizytą, co mogłoby nie być dobrze odebrane przez władze mołdawskie, przysporzyłoby to też dodatkowego zamieszania ambasadzie RP w Kiszyniowie.

Departament Polityki Europejskiej MSZ zwrócił uwagę, że dopełniaczem od nazwy stolicy Estonii powinien być *Tallinna*, a nie *Tallinnu*. Dopełniać w formie *Tallinna* podają różne publikacje (m.in. Uniwersalny słownik języka polskiego PWN, Wielki słownik ortograficzny PWN), forma *Tallinnu* jest jednak także spotykana (m.in. Wielki słownik ortograficzny A. Markowskiego i W. Wichrowskiej). A. Markowski uznał, że faktycznie forma *Tallinna* jest poprawna i częściej stosowana, zaproponował aby w wykazie jako dopełniacz podać *Tallinna* oraz na drugim miejscu *Tallinnu*.

Departament Polityki Europejskiej oraz Departament Prawno-Traktatowy uważają, że należy zastąpić nazwy *Watykan* i *Państwo Watykańskie* nazwą *Stolica Apostolska*, gdyż Stolica Apostolska sprawuje wyłączne zwierzchnictwo oraz suwerenną władzę i jurysdykcję nad Watykanem, który jest również jej własnością. Traktowanie Stolicy Apostolskiej i Watykanu jako odmiennych podmiotów, jakkolwiek uzasadnione z punktu widzenia ustrojowego, nie występuje jednak wyraźnie na gruncie prawa międzynarodowego. Komisja nie zgodziła się z tym stanowiskiem, tym bardziej, że na posiedzeniu 13 lutego 2008 roku przedstawiona została odpowiedź MSZ na pytanie Komisji, jaka jest poprawna długa nazwa Watykanu. W udzielonej wówczas odpowiedzi poinformowano Komisję, że państwem w sensie terytorialnym, ludnościowym, administracyjnym i własnościowym jest Watykan posiadający pełną nazwę Państwo Watykańskie i będący podmiotem prawa międzynarodowego. Suwerennym podmiotem prawa międzynarodowego jest również Stolica

Apostolska, która jest ściśle związana z Watykanem. Stolica Apostolska ma suwerenność nad Watykanem, gdyż to ona jest podmiotem prawa międzynarodowego w sensie przedstawicielstwa na zewnątrz, biernego i czynnego prawa legacji. Tylko Stolica Apostolska utrzymuje stosunki dyplomatyczne z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi oraz reprezentuje Watykan w niektórych organizacjach. Na podstawie tych informacji Komisja uznała, że w wykazie nazw państw będzie wymieniona wyłącznie nazwa *Państwo Watykańskie*, pominięta zostanie zaś nazwa *Stolica Apostolska*, gdyż jest to nazwa innego podmiotu prawa międzynarodowego, a nie państwa. Ustalenia te zostały zastosowane w aktualizacji wykazu nazw państw, który został zamieszczony w połowie 2009 roku na stronie internetowej Komisji. M. Zych przedstawił informacje jak kwestia nazw Watykanu rozwiązywana jest w wykazach nazw państw opracowywanych przez inne kraje: w wykazie czeskim i brytyjskim wymienione są nazwy *Watykan* i *Państwo Watykańskie*, natomiast nazwa *Stolica Apostolska* wspomniana jest w przypisie; w wykazie niemieckim osobno wymienione są (jako dwa państwa) *Stolica Apostolska* oraz *Watykan* z długą nazwą *Państwo Watykańskie*; w wykazie francuskim wymieniony jest *Watykan*, dla którego podano dwie długie nazwy *Państwo Watykańskie* i *Stolica Apostolska*; w wykazie amerykańskim i ONZ uwzględniona jest tylko *Stolica Apostolska*; w wykazie ISO tylko *Watykan* z długą nazwą *Państwo Watykańskie*. W polskich wykazach nazw państw opracowywanych przez Komisję zawsze jako krótka podawana była nazwa *Watykan*; w wykazach z lat 1986, 1997, 2003, 2006 i 2007 podawano dwie długie nazwy – *Państwo Watykańskie* i *Stolica Apostolska*; w wykazach z lat 1977, 1982 i 2009 podano tylko nazwę *Państwo Watykańskie*. Komisja uznała, że najrozsądniej będzie przywrócić nazwę *Stolica Apostolska* jako drugą długą nazwę Watykanu, czyli tak jako to miało miejsce w wykazach do 2007 r., wraz z dodaniem przypisu wyjaśniającego różnice pomiędzy Państwem Watykańskim i Stolicą Apostolską. Nie jest to jedyny przypadek, gdy dwie de iure różne jednostki traktowane są jako jedna – podobnie jest w przypadku Holandii i Królestwa Niderlandów, które formalnie są różnymi organizmami (Holandia, Aruba, Curaçao i Sint Maarten są czterema równorzędnymi „państwami konstytucyjnymi” wchodzącymi w skład Królestwa Niderlandów), czy Królestwa Danii (obejmuje ono państwo Danię i kraje autonomiczne Grenlandię i Wyspy Owcze). Dlatego tak samo jak uznajemy, że nazwa *Królestwo Niderlandów* jest nazwą długą Holandii, a *Królestwo Danii* nazwą długą Danii, można przyjąć, że nazwa *Stolica Apostolska* jest również nazwą długą dla Watykanu. Ustalono, że w piśmie do MSZ Komisja uzasadni potrzebę zachowania dotychczasowych nazw, a po uzgodnieniu stanowisk formalnie przywróci nazwę *Stolica Apostolska*, którą wcześniej skasowała.

Długą dyskusję wywołała też uwaga MSZ, że nazwą stolicy Kataru powinna być *Doha*. Nazwa w tej postaci stosowana jest w dokumentach rządowych, a także w aktach prawnych. Komisja już wielokrotnie dyskutowała nad tym jaką nazwę zalecać dla tego miasta – *Ad-Dauha*, *Dauha*, czy *Doha*. Dotychczas starano się przestrzegać zasady, aby państwa i ich stolice miały tylko po jednej zalecanej polskiej nazwie (egzonimie). Z tego powodu Komisja nie zdecydowała się na zmianę nazwy *Ad-Dauha* na *Doha*, uznając, że pierwsza forma jest poprawna i równie często spotykana w piśmiennictwie polskim. Ze względu jednak na stanowisko MSZ oraz fakt, że w przypadku Macedonii i Watykanu zrezygnowano z zasady, że stosowana jest tylko jedna nazwa (dla państw tych zaakceptowano po dwie różne nazwy długie), Komisja ostatecznie uznała, że podobny wyjątek można uczynić i dla nazwy stolicy Kataru. Postanowiono zatem dodać nazwę ***Doha*** jako egzonim wariantowy (12 głosów za, 1 przeciw, 3 wstrzymujące się).

Do wyjaśnienia z MSZ pozostała kwestia, czy Wyspy Cooka i Niue uwzględniać w wykazie terytoriów zależnych, czy państw niepodległych – ze względu na wyjątkowy status tych terytoriów w stosunku do Nowej Zelandii (umowy dwustronne z Nową Zelandią, w których podkreślana jest równość obu stron, nawiązywanie samodzielnych stosunków dyplomatycznych z kilkudziesięcioma państwami, otwieranie własnych ambasad) przez niektóre państwa uznane zostały one za suwerenne państwa, a wg ONZ mają one pełną zdolność traktatową. Podobnie do wyjaśnienia pozostawiono kwestię, czy w wykazie uwzględnić Sudan Południowy, który formalnie nadal jest autonomiczną częścią Sudanu (jednostki autonomiczne w wykazie są pominięte), jednak w wyniku styczniowego referendum niepodległościowego, zaakceptowanego przez władze Sudanu, Sudan Południowy 9 lipca br. ma stać się niepodległym państwem, zatem warto go w wykazie uwzględnić.

B. Więclaw przekazała także kopię pisma z Fiji High Commission w Nowej Zelandii, informującego, że rząd Fidżi zmienił nazwę kraju zastępując dotychczasową nazwę w wersji angielskiej *Republic of the Fiji Islands* nazwą *Republic of Fiji*. Zmiana nazwy oryginalnej wymaga również zmiany nazwy polskiej. Ponieważ nowa nazwa stosowana przez władze Fidżi jest powrotem do nazwy stosowanej do 1998 r., Komisja postanowiła również powrócić do dawnej nazwy – zmieniono zatem (przez aklamację) nazwę *Republika Wysp Fidżi* na nazwę **Republika Fidżi**.

Ad 4. A. Markowski przedstawił ustalenia Komisji Ortograficzno-Onomastycznej Rady Języka Polskiego odnośnie do pytań Komisji Standaryzacji Nazw Geograficznych o poprawną długą nazwę Birmy, poprawne formy przymiotników od nazw państw i terytoriów oraz poprawne nazwy mieszkańców państw i terytoriów. Komisja Ortograficzno-Onomastyczna zajmowała się pytaniami KSNG na posiedzeniu w dn. 21 lutego 2011 r.

Komisja Ortograficzno-Onomastyczna uznała, że Mjanma jest nazwą odmienną, zatem poprawną długą nazwą będzie *Republika Związku Mjanmy*, a nie *Republika Związku Mjanma*. W związku z tą opinią Komisja przez aklamację uchwaliła przyjęcie nazwy **Republika Związku Mjanmy**. M. Zych poinformował, że MSZ nie czekając jednak na opinię Komisji na swojej stronie internetowej przy opisie Birmy podało nową nazwę w formie *Republika Związku Mianma*, czyli w jednej z dwóch form zaproponowanych początkowo przez MSZ (drugą była *Republika Związku Mjanma*). Członkowie Komisji wyrazili jednak nadzieję, że po przyjęciu nazwy *Republika Związku Mjanmy* przez Komisję, również MSZ będzie stosował tę nazwę.

Następnie A. Markowski omówił zmiany jakie Komisja Ortograficzno-Onomastyczna wprowadziła do przymiotników i nazw mieszkańców dotychczas stosowanych w wykazach Komisji. Najistotniejszą zmianą jest konsekwentne rozróżnienie w przypadku kilku państw nazwy obywateli tego państwa od nazwy przedstawicieli narodowości. Dlatego KOO ustaliła że poprawne nazwy obywateli to *Finlandczycy*, *Kazachstańczycy*, *Kirgistańczycy*, *Lesotyjczycy*, *Tadżykistańczycy*, *Tajlandczycy*, *Turkmenistańczycy* i *Uzbekistańczycy*, natomiast formy *Finowie*, *Kazachowie*, *Kirgizi*, *Sotyjczycy*, *Tadżycy*, *Tajowie*, *Turkmeni* i *Uzbekcy* odnoszą się wyłącznie do przedstawicieli narodowości. W odniesieniu do państw Azji Środkowej konsekwentnie ustalono, że podstawowymi przymiotnikami od nazwy państwa będą *kazachstański*, *kirgistański*, *tadżykistański*, *turkmenistański* i *uzbekistański*, natomiast formy *kazachski* i *kazaski*, *kirgiski*, *tadżycki*, *turkmeński* i *uzbecki* uznane zostały za oboczne. KOO postanowiła dodać także takie formy jak *banglijski* i *Banglijczycy*, *liechtensteiński* i *Liechtensteińczycy*, *palauski* i *Palaulańczycy*, *zimbabwejski*

i Zimbabweńczycy, *anguilski* i *Anguilczycy*, *antiguańsko-barbudzki*, *Indusi* (jako nazwa oboczna dla *Hindusi*), *Środkowoafrykańczycy*, *Vanuatczycy*, *Bermudczycy*, *Niueńczycy*, *Naddniestrzanie*.

Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami formy zaproponowane przez Komisję Ortograficzno-Onomastyczną znajdują się w wykazie nazw państw i terytoriów niesamodzielnych bez jakichkolwiek zmian.

Ad 5. Na poprzednim posiedzeniu poinformowano Komisję o zmianie oficjalnych zasad transliteracji nazw ukraińskich. W 2007 roku uległy również zmianie oficjalne zasady transliteracji nazw białoruskich. Komisja Standaryzacji Nazw Geograficznych przyjęła zasady dla obu tych języków na 19. posiedzeniu 23 lutego 2005 roku i stosowała je w zeszytach 6. i 11. *Nazewnictwa geograficznego świata*, w *Nazwach państw świata, ich stolic i mieszkańców*, podane zostały też w czwartym wydaniu *Polskiego przewodnika toponimicznego dla redaktorów map i innych użytkowników*. Przy przyjmowaniu tych zasad Komisja zastrzegła, że transliteracje te będą na bieżąco weryfikowane z ustaleniami dokonywanymi przez opracowujące je państwa, dlatego ze względu na zmiany tych oficjalnych systemów należało zdecydować, czy analogiczne zmiany wprowadzić w systemach zalecanych przez Komisję.

Zasady latynizacji ukraińskich nazw własnych oparte na zapisie angielskim zostały oficjalnie przyjęte w 1996 r. – *Нормативна таблиця для відтворення українських власних назв засобами англійської мови* ustalona postanowieniem nr 9 Komisji ds. Terminologii Prawnej Rady Najwyższej Ukrainy z dn. 19.04.1996 r. (рішення No.9 української комісії з питань правничої термінології, протокол No.2 від 19 квітня 1996 р.). Zasady te miały obowiązywać do zapisu wszelkich nazw własnych, jednak później ustalono osobne zasady zapisu nazwisk, a te zasady powszechnie stosowano do zapisu nazw geograficznych (system ten stosowany był na wszystkich wydawanych przez państwowe wydawnictwa mapach, na których stosowano alfabet łaciński). System ten dotychczas nie został formalnie przyjęty przez UNGEGN, jednak był przezeń stosowany (podobnie jak szereg innych systemów nie przyjętych oficjalnie, np. dla języka arabskiego, czy białoruskiego).

27 stycznia 2010 roku Rada Ministrów Ukrainy przyjęła rozporządzenie wprowadzające nowe zasady transliteracji alfabetu ukraińskiego na alfabet łaciński (*Постанова Кабінету Міністрів України від 27 січня 2010 року № 55 Про впорядкування транслітерації українського алфавіту латиницею*). W porównaniu do poprzednio obowiązujących zasad wprowadzono następujące trzy zmiany:

- litera *щ* transliterowana jest jako *shch* (poprzednio jako *sch*), np. *Horodyshe* zamiast *Horodysche*,
- miękki znak nie jest transliterowany (poprzednio oddawany był znakiem zmiękczenia), np. *Lvivska oblast* zamiast *L'vivs'ka oblast'*,
- apostrof nie jest transliterowany (poprzednio oddawany był podwójnym apostrofem), np. *Turie* zamiast *Tur''ie*.

Nowe zasady dotyczą wszystkich nazw własnych, a więc imion i nazwisk, nazw geograficznych, nazw ulic, nazw stacji i przystanków. Zasady te wdrożone już zostały na nowoopracowanych i wydanych w 2010 r. planach Lwowa i Odessy, zastosowano je także na stacjach kijowskiego metra. Zasady te przedstawione zostały na forum Sekcji Regionalnej UNGEGN Europy Środkowo-Wschodniej i Południowo-Wschodniej w czasie sesji w Zagrzebiu w lutym br., a na forum całego UNGEGN mają zostać zaprezentowane w czasie 26. sesji UNGEGN, która odbędzie się na początku maja br. w Wiedniu. Strona ukraińska

zapowiedziała już, że zgłosi te nowe zasady w czasie 10. Konferencji ONZ w sprawie Standaryzacji Nazw Geograficznych, która odbędzie się w 2012 roku, aby zostały przyjęte jako oficjalne zasady UNGEGN.

Dotychczasowe ukraińskie zasady latynizacji nie pozwalały na odwracalność we wszystkich przypadkach. Nowe zasady powodują, że brak odwracalności przy latynizacji dotyczyć będzie o wiele większej liczby nazw. Członkowie Komisji w dyskusji nad tymi nowymi zasadami zastanawiali się czy nie należałoby ich przyjąć, skoro uwzględniane będą na mapach, znakach drogowych, w dokumentach Ukraińców przyjeżdżających do Polski. Jednak przy analogicznych nowych zasadach latynizacji dla bułgarskiego Komisja postanowiła nie wprowadzać na razie tych nowych zasad pomimo, że są już wydawane mapy z tak zlatynizowanymi nazwami, a nazwy na znakach drogowych od dawna zapisywane są w tej latynizacji. Ostatecznie uznano, że na razie zostanie zachowany dotychczasowy system transliteracji, a do tematu Komisja powróci po ewentualnym przyjęciu tego systemu jako oficjalnego UNGEGN (9 głosów za takim rozwiązaniem, 0 przeciw, 5 wstrzymujących się).

Zasady latynizacji białoruskich nazw własnych zostały oficjalnie przyjęte 20 marca 1998 r., a następnie zmodyfikowane 23 listopada 2000 roku. System ten nie został formalnie przyjęty przez UNGEGN, jednak był przezeń stosowany. Komisja Standaryzacji Nazw Geograficznych przyjęła na 19. posiedzeniu 23 lutego 2005 roku zasady białoruskie z 2000 roku wprowadzając doń dwie niewielkie modyfikacje: literę *ŷ* Komisja transliteruje jako *ŭ* – wg zasad białoruskich to *ú*; miękki znak (*Ь*) Komisja transliteruje jako znak zmiękczenia (*'*) – wg zasad białoruskich to apostrof (*'*).

11 czerwca 2007 roku władze białoruskie zmodyfikowały obowiązujące zasady, wprowadzając dwie zmiany:

- litera *ŷ* transliterowana jest jako *ŭ* (czyli tak jak to czyniła KSNG),
- miękki znak jest transliterowany jako znak zmiękczenia (*'*), przy czym w następujących przypadkach zapisywany jest nad literą: *дзЬ* = *dź*, *зЬ* = *ź*, *лЬ* = *ł*, *нЬ* = *ń*, *сЬ* = *ś*, *цЬ* = *ć* (poprzednio oddawany był znakiem apostrofu).

Nowe zasady nie zostały formalnie przyjęte przez UNGEGN, jednak de facto są obecnie przezeń stosowane. Zasady te są zbliżone do łacinki (tradycyjnego zapisu języka białoruskiego alfabetem łacińskim) różniąc się od niej sposobem zapisu litery *л*, zapisu litery *ŭ* na początku wyrazu, po samogłoskach i po apostrofie oraz zapisu liter *e*, *ě*, *ю*, *я*, gdy występują po *л*.

Przykłady zmiany zapisu pomiędzy dotychczasowymi zasadami KSNG, a zasadami białoruskimi z 2007 r.:

system KSNG (białoruski 2000)	system białoruski 2007
Bielarus´	Bielaruś
Homiel´skaja voblasć	Homiełskaja voblasć
Červien´	Červień
Dz´misievičy	Dźmisievičy
voziera Sviciaz´	voziera Sviciaź
Hal´ŝanka	Hałŝanka

Ponieważ nowy system białoruski jest odwracalny w takim samym stopniu jak dotychczasowy, a dodatkowo nawiązuje do tradycyjnego zapisu łacińskiego języka białoruskiego, Komisja postanowiła uchwalić przyjęcie systemu białoruskiego z 2007 roku

jako zalecanej transliteracji dla nazw białoruskich (10 głosów za, 0 przeciw, 4 wstrzymujące się). Obecnie zalecane przez Komisję zasady transkrypcji i transliteracji dla nazw białoruskich są zatem następujące:

	transkrypcja	transliteracja		transkrypcja	transliteracja
А а	a	a	Р р	r	r
Б б	b	b	С с	s	s
В в	w	v	Т т	t	t
Г г	h ¹	h	У у	u	u
Д д	d	d	Ў ў	u	ũ
Е е	je ² , e ³ , ie ⁴	je ⁸ , ie ⁹	Ф ф	f	f
Ё ё	jo ² , o ³ , io ⁴	jo ⁸ , io ⁹	Х х	ch	ch
Ж ж	ž	ž	Ц ц	c	c
З з	z	z	Ч ч	cz	č
І і	i	i	Ш ш	sz	š
Й й	j	j	’	–	–
К к	k	k	Ы ы	y	y
Л л	l ⁵ , l ⁶	l	Ь ь	’ ⁷	’ ¹⁰
М м	m	m	Э э	e	e
Н н	n	n	Ю ю	ju ² , u ³ , iu ⁴	ju ⁸ , iu ⁹
О о	o	o	Я я	ja ² , a ³ , ia ⁴	ja ⁸ , ia ⁹
П п	p	p			

¹ w wyrazach zapożyczonych możliwy jest zapis jako g, np. *gonty*

² na początku wyrazu, po literach samogłoskowych, po apostrofie oraz po literze ь

³ po literze л

⁴ po pozostałych literach spółgłoskowych

⁵ przed literami e, ё, i, ь, ю, я oraz w geminacie лл

⁶ na końcu wyrazu oraz przed wszystkimi literami z wyjątkiem e, ё, i, ь, ю, я

⁷ znak ь oddawany jest jako znak zmiękczenia; w połączeniach: ль = l (pomijany po л); нь = ŋ, дзь = dź, сь = ś, ць = ć, зь = ź; pomijany jest przed samogłoską

⁸ na początku wyrazu, po literach samogłoskowych, po apostrofie oraz po literach ў, ь

⁹ po pozostałych literach (praktycznie po literach spółgłoskowych)

¹⁰ znak ь oddawany jest jako znak zmiękczenia; w połączeniach: дзь = dź, зь = ź, ль = ł, нь = ŋ, сь = ś, ць = ć

Ad 6. Kontynuując omawianie wykazu nazw geograficznych z obszaru Ameryki Północnej Komisja uchwaliła:

- przyjęcie egzonimów *Departament Centralny*, *Departament Południowy*, *Departament Południowo-Wschodni*, *Departament Północny*, *Departament Północno-Wschodni*, *Departament Północno-Zachodni* oraz *Departament Wschodni* dla jednostek administracyjnych w Haiti (13 głosów za wprowadzeniem nazwy, 0 przeciw, 1 wstrzymujący się),
- przyjęcie egzonimu *Dystrykt Centralny* dla jednostki administracyjnej w Hondurasie (aklamacja),
- nieprzyjęcie egzonimu *Kajman Brac* dla wyspy w Kajmanach (5 głosów za wprowadzeniem nazwy, 5 przeciw, 4 wstrzymujące się – przeważał głos przewodniczącego),
- skasowanie egzonimu *Terytorium Jukon* dla długiej nazwy jednostki administracyjnej w Kanadzie, krótką nazwą nadal pozostaje *Jukon* (aklamacja) – w 2003 r. zmieniono urzędową nazwę tego terytorium z *Yukon Territory* / *Territoire du Yukon* na samo *Yukon*,

- przyjęcie pseudoegzonimu **Quebec** dla jednostki administracyjnej w Kanadzie (aklamacja),
- przyjęcie pseudoegzonimu **Montreal** dla miejscowości w Kanadzie (aklamacja),
- przyjęcie pseudoegzonimu **Quebec** dla miejscowości w Kanadzie (aklamacja),
- przyjęcie pseudoegzonimu **Erie** dla jeziora w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie pseudoegzonimu **Ottawa** dla rzeki w Kanadzie (aklamacja),
- przyjęcie pseudoegzonimu **Niagara** dla wodospadu w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- zmianę egzonimu *Wyspy Byama Martina* na **Wyspa Byama Martina** wraz ze zmianą rodzaju obiektu z „grupy wysp, archipelagi” na „wyspa” w Kanadzie (aklamacja) – w wykazie z 1994 r. i z 2004 r. podano, że są to wyspy o nazwie polskiej *Wyspy Byama Martina* oraz angielskiej *Byam Martin Islands*, w rzeczywistości nie ma takich wysp (brak na mapach, w gazeterze kanadyjskim), a nazwę tę nosi jedna wyspa,
- ustalenie, że egzonim **Wyspa Grahama** odnosi się do dwóch wysp w Kanadzie, jednej leżącej w Wyspach Królowej Charlotty, drugiej leżącej w Archipelagu Arktycznym (aklamacja),
- przyjęcie pseudoegzonimu **Labrador** dla półwyspu w Kanadzie (aklamacja),
- skasowanie egzonimu **Przylądek Harrisona** dla przylądka w Kanadzie (aklamacja) – w Kanadzie są trzy różne przylądki o tej nazwie (54°55'37"N, 57°56'10"W; 79°22'00"N, 74°54'00"W; 76°28'00"N; 90°28'00"W), wszystkie są mało znaczące – nie są skrajne wysp/półwyspów, nie są wybitnymi przylądkami, a dwa z nich są wręcz „schowanymi” w zatokach,
- zmianę egzonimu *Przylądek Murchisona* na **Półwysep Murchisona** wraz ze zmianą rodzaju obiektu z „przylądka” na „półwysep” w Kanadzie (11 głosów za zmianą nazwy, 0 przeciw, 2 wstrzymujące się) – w Kanadzie są dwa różne przylądki o nazwie *Cape Murchison* uwzględnianej w dotychczasowych wykazach (Wyspa Ellesmere’a: 81°46'00"N, 64°06'00"W oraz Brevoort Island koło Ziemi Baffina: 63°16'00"N, 64°03'00"W) obydwie kompletnie nieistotne, natomiast polska nazwa *Przylądek Murchisona* pojawia się często jako nazwa skrajnego północnego przylądka Ameryki Północnej – jednak jest to nazwa błędna, gdyż skrajny przylądek nosi nazwę *Zenith Point*, a znajduje się on na sporym półwyspie o nazwie *Murchison Promontory* (półwysep drugiego rzędu na półwyspie Boothia),
- ustalenie, że nazwa **Wielkie Równiny** odnosi się do „niziny, równiny”, a nie do „krainy, regionu” w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych (aklamacja)
- przyjęcie egzonimu **Athabaska** dla przełęczy w Kanadzie (aklamacja),
- ustalenie, że nazwa **Rów Gór Skalistych** odnosi się do „innego obiektu naturalnego”, a nie do „kotliny” w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych (aklamacja)
- przyjęcie egzonimu **Park Narodowy Wyspy Księcia Edwarda** dla obszaru chronionego w Kanadzie (aklamacja),
- skasowanie egzonimu **Meseta Centralna** dla wyżyny w Kostaryce (aklamacja) – podstawową hiszpańską nazwą tego obiektu jest *Valle Central* (a nie jak podawano w dotychczasowych wykazach *Meseta Central*). Wg współczesnego kostarykańskiego podręcznika geografii nazwa „meseta” została wprowadzona dla tego obiektu przez Humboldta i była używana w XIX i XX w. dla Valle Central

głównie przez geografów zagranicznych. Nazwa ta została zakwestionowana przez autora pierwszej kostarykańskiej geografii w latach 50. – Valle Central to rów tektoniczny, natomiast meseta jest płaska lub falista. Dlatego egzonim *Meseta Centralna* był błędny, błędne było również skategoryzowanie tego obiektu jako „wyżyna, płaskowyz”,

- przyjęcie egzonimu *Park Narodowy Wyspy Kokosowej* dla obszaru chronionego w Kostaryce (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu *Rezerwat Biosfery Kordyliery Środkowej* dla obszaru chronionego w Kostaryce (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu *Zatoka Guantanamo* dla zatoki na Kubie (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu *Park Regionalny Martyniki* dla obszaru chronionego na Martynice (aklamacja),
- przyjęcie pseudoegzonimu *Rio Grande* dla rzeki w Meksyku i Stanach Zjednoczonych (7 głosów za wprowadzeniem nazwy, 1 przeciw, 5 wstrzymujących się),
- przyjęcie pseudoegzonimu *Tehuantepec* dla przesmyku w Meksyku (10 głosów za wprowadzeniem nazwy, 0 przeciw, 3 wstrzymujące się),
- zmianę egzonimu *Dolina Meksyku* na *Kotlina Meksyku* wraz ze zmianą rodzaju obiektu z „dolina” na „kotlina” w Meksyku (9 głosów za zmianą nazwy, 0 przeciw, 4 wstrzymujące się) – jest to kotlina śródgórska (obniżenie tektoniczne), a nie dolina,
- skasowanie egzonimów *Wyżyna Południowomeksykańska* i *Mesa Południowa* dla wyżyny w Meksyku (aklamacja) – w dotychczasowych wykazach, *Wyżyna Południowomeksykańska*, *Mesa Południowa* i *Mesa Centralna* wymienione były jako nazwy różnych obiektów posiadające różne nazwy hiszpańskie, jednak egzonimy te odnoszą się do tego samego obszaru, czyli południowej części Wyżyny Meksykańskiej, dla której ze względu na różne opracowania regionalne Meksyku stosowane są przez różnych autorów i w różnych opracowaniach odmienne nazwy hiszpańskie,
- przyjęcie pseudoegzonimu *Sonora* dla pustyni w Meksyku i Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu *Grenadyny* dla jednostki administracyjnej w Saint Vincent i Grenadach (aklamacja),
- zmianę egzonimu *Wyspa Kuprijanowa* na *Wyspa Kuprejanowa* dla wyspy w Stanach Zjednoczonych (10 głosów za zmianą nazwy na *Wyspa Kuprejanowa*, 3 za zmianą nazwy na *Wyspa Kupriejanowa*, 0 głosów przeciw zmianie) – wyspa, której obecna nazwa angielska to *Kupreanof Island*, została nazwana na cześć Rosjanina – kierownika Kompanii Rosyjsko-Amerykańskiej (de facto gubernatora rosyjskiej Alaski), który nazywał się Иван Антонович Купреянов, a od jego nazwiska poprawna nazwa powinna brzmieć *Wyspa Kupriejanowa* (jeżeli zapis nazwiska poda się w transkrypcji) lub *Wyspa Kuprejanowa* (jeżeli zastosuje się zapis nazwiska z twardą wymową „r” dopuszczany zasadą ortograficzną [316]),
- zmianę egzonimu *Wyspa Lisiańskiego* na *Wyspa Lisiańskiego* dla wyspy w Stanach Zjednoczonych (aklamacja) – wyspa, której obecna nazwa angielska to *Lisianski Island*, została nazwana na cześć podróżnika i odkrywcy rosyjskiego, który nazywał się Юрий Фёдорович Лисянский. Urodził się we wschodniej Ukrainie i pochodził z rodziny kozackiej (jego ukraińskie nazwisko to *Łysiański*),

a od jego nazwiska poprawna nazwa powinna brzmieć *Wyspa Lisianskiego*, gdyż zgodnie z zasadą ortograficzną [313] nazwiska zakończone na *-инский, -инская* transkrybujemy przez *-inski, -inska*,

- skasowanie egzonimu ***Wyspa Wojewódzkiego*** dla wyspy w Stanach Zjednoczonych (7 głosów za skasowaniem nazwy, 3 przeciw, 3 wstrzymujące się) – jest to nazwa niewielkiej wyspy (ok. 70 km²) w Archipelagu Aleksandra. Wyróżniona egzonimem zapewne z powodu wymienienia jej przez Kuźmińskiego w *Polskich nazwach na mapie świata* jako nazwy „polskiej” za artykułem w Polskim Przeglądzie Kartograficznym z 1929 r. (*Nazwy geograficzne pochodzenia polskiego na kuli ziemskiej*), gdzie podano, że nazwa została nadana na cześć Stefana Wojewódzkiego, dyrektora kolonii rosyjsko-amerykańskich, który był pochodzenia polskiego. Wyspa faktycznie została nazwana na cześć Rosjanina nazywanego się Степан Василиевич Воеводский, admirała rosyjskiej floty, urodzonego w 1805 r. na wschodzie guberni smoleńskiej, w powiecie bialskim (obecnie obwód twerski). Jednak źródła (poza ww.) nie podają nic o tym, aby miał on polskie pochodzenie (powiat w którym się urodził należał co prawda do Litwy, lecz było to tylko w latach 1404-1514 i 1611-1634), a nazwisko *Воеводский* spotykane jest wśród wielu Rosjan, dlatego od jego nazwiska poprawna nazwa powinna brzmieć *Wyspa Wojewodskiego*, jednak ze względu na sporadyczne spotykanie polskiej nazwy tej wyspy w literaturze, postanowiono egzonim skasować a nie zmieniać,
- skasowanie egzonimu ***Wyspy Andrejanowa*** dla wysp w Stanach Zjednoczonych (aklamacja) – grupa wysp w Aleutach; wyspy zostały nazwane od imienia Rosjanina nazywanego się Андреем Толстым i w dosłownym tłumaczeniu pierwotna nazwa rosyjska (*Андреевские острова*) oznaczała „Wyspy Adrianowe”, jeśliby poprawnie transkrybować zapis imienia, to nazwa wysp powinna brzmieć *Wyspy Andriejana* albo *Wyspy Andriejanowe*; nazwę postanowiono usunąć jako błędną i sporadycznie spotykaną w publikacjach,
- przyjęcie pseudoegzonimu ***Alaska*** dla półwyspu w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- skasowanie egzonimu ***Wulkan Pawłowa*** dla szczytu w Stanach Zjednoczonych (aklamacja) – zgodnie z etymologią nazwy podaną przez USGS nazwa nie pochodzi od jakiegoś Pawłowa, tylko od Św. Pawła (wulkan nazwany w 1836 r. przez Fiodora Litke jako *Павловской вулкан*, na ros. mapie morskiej z 1848 r. nazwany *Павловская сопка*) i oznacza „Pawłowy Wulkan”, przez co egzonim był błędny, ponadto polska nazwa nie była często spotykana w literaturze,
- przyjęcie egzonimu ***Krater Barringera*** jako egzonimu wariantowego dla nazwy *Krater Meteorytowy* dla obiektu naturalnego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu ***Park Narodowy Północnych Gór Kaskadowych*** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu ***Park Narodowy Teodora Roosevelta*** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu ***Park Narodowy Wielkiej Kotliny*** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu ***Rezerwat Biosfery Aleutów*** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),

- przyjęcie egzonimu **Rezerwat Biosfery Appalachów Południowych** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu **Rezerwat Biosfery Hawajów** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu **Rezerwat Biosfery Nizin Wewnętrznych** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu **Rezerwat Biosfery Południowej Niziny Atlantyckiej** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu **Rezerwat Biosfery Środkowej Niziny Zatokowej** dla obszaru chronionego w Stanach Zjednoczonych (aklamacja),
- przyjęcie egzonimu **Park Narodowy Wysp Dziewiczych** dla obszaru chronionego w Wyspach Dziewiczych Stanów Zjednoczonych (aklamacja).

Ze względu na brak czasu, na kolejne posiedzenie przeniesiono omówienie wykazu polskich nazw z obszaru Ameryki Południowej i Litwy.

Termin kolejnego posiedzenia ustalono wstępnie na 20 kwietnia 2011 roku.

Na tym posiedzenie zakończono.

Protokółował:
Wiceprzewodniczący Komisji
mgr Maciej Zych

Przewodniczący Komisji
dr inż. Waldemar Rudnicki